

ಜಿಗಿಯುವುದು, ಒಮ್ಮೆ ತರಬೇತಿ ಮತ್ತು ಲೈಸೆನ್ಸ್ ದೊರೆತ ನಂತರ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಜಿಗಿಯುವುದು, ಗುಂಪುಗಳಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಜಿಗಿದು ಕೈ ಕೈ ಹಿಡಿದು ನಾನಾ ರೀತಿಯ ಚಿತ್ರಾಂಶಗಳನ್ನು ಆಗಸದಲ್ಲಿ ಬಿಡಿಸುವುದು.. ಹೀಗೆ ವಿವಿಧ ರೀತಿಗಳಿವೆ.

ಅಮೆರಿಕಾದ 96 ವರ್ಷದ ವೃದ್ಧ ಮತ್ತು ಸ್ಪೇನಿನ ಐದು ವರ್ಷದ ಮಗು ಈ ಸಾಹಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡು ದಾಖಲೆ ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದೂ ಇದೆ!

ಈ ಸಾಹಸ ಮಾಡಲು ಹೋಗಿ ಸತ್ತವರ, ಕಾಲು ಮುರಿದುಕೊಂಡವರ, ಮೂಳೆ ಮುರಿದುಕೊಂಡವರ ಬಗ್ಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಮಾಹಿತಿಗಳಿವೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ಯಾರಾಶ್ಯೂಟ್ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ರಿಸರ್ವ್ ಪ್ಯಾರಾಶ್ಯೂಟ್ ಅನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕಾದ ತುರ್ತು ಕೂಡಾ ಉಂಟಾಗಬಹುದು. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಅಪಾಯ ಯಾವ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ ಹೇಳಿ? ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಕಾರು ಓಡಿಸುವುದೂ ಅಪಾಯವೇ. ಅಮೆರಿಕಾದ 2010ರ ಸಮೀಕ್ಷೆಯ ಪ್ರಕಾರ 30 ಲಕ್ಷ ಸ್ಪೈ ಡೈವಿಂಗ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಸತ್ತವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಕೇವಲ 21 ಜನ! ಅಂದರೆ ಸಾಧ್ಯತೆ ಶೇಕಡಾ 0.0007ರಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ. ಅದೇ ಪ್ರತಿ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಮೈಲು ಕಾರು ಚಲಾಯಿಸುವಾಗ ನಡೆದ ಅಪಘಾತದಲ್ಲಿ ಮಡಿದವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಶೇಕಡಾ 0.0167. ಅಂದರೆ, ಸ್ಪೈ ಡೈವಿಂಗ್‌ಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ, ಕಾರು ಅಪಘಾತದಲ್ಲಿ ಸಾಯುವ

ಸಾಧ್ಯತೆ 24 ಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿನದು!

ಆಕಾಶ ಜಿಗಿತದ ಅವಘಡಗಳು ಪ್ರತಿ ದಶಕದಲ್ಲೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿವೆ. ಗರಿಷ್ಠ ಮಟ್ಟದ ಭದ್ರತೆ ಒದಗಿಸುವ ಜಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಟ್ಯಾಂಡೆಮ್ ಸ್ಪೈ ಡೈವಿಂಗ್ (ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರ ಜೊತೆ) ಮಾಡುವುದು ಒಳಿತು. ಈ ಕ್ರೀಡೆ ನಿಮಗೆ ಸೂಕ್ತವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಅನ್ನಿಸಿದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನೊಂದು ಹವ್ಯಾಸವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ತೀರಾ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ 101 ವರ್ಷ 38 ದಿನಗಳ ವಯಸ್ಸಿನ ಅಮೆರಿಕಾದ ನಿವೃತ್ತ ಮಿಲಿಟರಿ ಅಧಿಕಾರಿ ಬ್ರೈಸನ್ ವಿಲ್ಲಿಯಮ್ ವೆರ್ಡನ್ ಹೇಯ್ಸ್ 15,000 ಅಡಿ ಎತ್ತರದಿಂದ, ತನ್ನ ಕುಟುಂಬದ ಮೂರು ತಲೆಮಾರುಗಳ ಜನರೊಂದಿಗೆ ಜಿಗಿದು ಹೊಸ ದಾಖಲೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಒಂದೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ಮೂರು ವಿಮಾನಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಪ್ರತಿ 2.25 ನಿಮಿಷಗಳಿಗೆ ಒಮ್ಮೆ

ಒಂದೇ ದಿನದಲ್ಲಿ 640 ಸಾರಿ ಜಿಗಿದ ಖ್ಯಾತಿ ಜೇಯ್ ಸ್ಪೋಕ್ ಎಂಬಾತನಿಗೆ ಸಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಸ್ಪೈ ಡೈವಿಂಗ್ ಮಾಡಿದವರಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಚಿಕ್ಕವನೆಂದರೆ 4 ವರ್ಷದ ಸೌತ್ ಆಫ್ರಿಕಾದ ಟೋನಿ ಸ್ವಾಡ್ಲರ್! ಕೆಲವು ಮುಂದುವರಿದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ 16 ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಾಗದೆ ಆಕಾಶ ಜಿಗಿತ ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಹಲವೆಡೆ ನಿಮ್ಮ ವಯಸ್ಸು 18ರ ಮೇಲಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಆಕಾಶ ಜಿಗಿತ ಸಾಧ್ಯ.

ನನ್ನ ನಿರ್ಧಾರದ ಬಳಿಕ..

ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಒಂದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ನಾನು ಸ್ಪೈ ಡೈವಿಂಗ್ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದಾಗ ಮನೆಯವರು ಹೆದರಿದರು. ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳು ಮತ್ತು ಕೆಲವರು ಈ ಸಾಹಸ ಮಾಡಲು ಹೋಗಿ ಸತ್ತವರ, ಕಾಲು ಮುರಿದುಕೊಂಡವರ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿ ಹೆದರಿಸಿದರು. ಆದರೆ ನಾನು ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿಯಾಗಿತ್ತು.

ಅವತ್ತು ನಮ್ಮ ಸಣ್ಣ ವಿಮಾನ ಮೇಲೆ, ಮೇಲೆ ಹೋದಂತೆಲ್ಲ ನನ್ನ ಸಂತೋಷ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿತ್ತು. 13,000 ಅಡಿಗಳ ಎತ್ತರದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಟ್ಯಾಂಡೆಮ್ ಗುರು ತಲೆಗೆ ಟೊಪ್ಪಿ, ಕನ್ನಡಕ ಹಾಕಲು ಹೇಳಿದ. ಅದೇ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದ ಐದು ಮಂದಿ ನುರಿತ ಜಿಗಿತಗಾರರು ವಿಮಾನದ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಪುರೈದು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಹಾರಿಹೋದರು! ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಕೈ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಚಿತ್ರಾಂಶ ಬಿಡಿಸಬಲ್ಲ ಪರೀಣಿತ ಜಿಗಿತಗಾರರವರು.

ಕೊನೆಯವಳು ನಾನು. ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಹಸಿರು ಗೀಚಿನ ನೆಲ, ನೀಲ ಆಗಸ, ಭರೈಬ ಬೀಸುವ ಗಾಳಿಯ ಜೊತೆಗೆ ಚಲಿಸುವ ವಿಮಾನದ ಗತಿಯಿಂದ ಕಳಚಿಕೊಂಡು ಜಿಗಿದದ್ದೇ ತಡ, ಬಲವಾದ ಗಾಳಿ ಮತ್ತು ಗುರುತ್ವಾಕರ್ಷಣೆಗಳ ಘರ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕ ನಮ್ಮ ದೇಹಗಳು ಗಂಟೆಗೆ 200 ಮೈಲಿ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳತೊಡಗಿದವು. ವಿಮಾನ ಬಾಗಿ ಇಳಿಯುವಾಗ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ನೋವು ಬಲಗಿವಿಯನ್ನು ಆವರಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆಯೇ ಡ್ರೋಗ್ (ವೇಗವನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ಸಣ್ಣ ಬಲಾನು) ಅನ್ನು ಹಾರಿಸಲಾಯಿತು. ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ವೇಗ ಗಂಟೆಗೆ 120 ಮೈಲುಗಳಿಗೆ ಇಳಿಯಿತು. ಒಂದಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಕೈ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಬಡಿಯುತ್ತ ಆನಂದಿಸಿದ ನಂತರವಷ್ಟೇ ಪ್ಯಾರಾಶ್ಯೂಟ್ ಅನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿದ್ದು. ಇದು ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಇಡೀ ದೇಹವನ್ನು ಪ್ಯಾರಾಶ್ಯೂಟ್ ಲಬಕ್ಕಂದು ಮೇಲೆಳೆದುಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ವೇಗದ ಜಿಗಿತ ತಟ್ಟನೆ ತಹಬದಿಗೆ ಬಂತು.

ನೆಲದಿಂದ ಸುಮಾರು 13,000 ಅಡಿಗಳ ಮೇಲೆ ಗಾಳಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಯಾವ ಶಬ್ದವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಸ್ಪೈ ಡೈವಿಂಗ್ ಮಾಡಿದ ದಿನ ನೀಲ ಶುಭ್ರ ಆಕಾಶ. ಹಾಗಾಗಿ ಹಲವಾರು ಮೈಲುಗಳ ದೂರಕ್ಕೂ ನೆಲ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಬಲಕ್ಕೂ- ಎಡಕ್ಕೂ ಪ್ಯಾರಾಶ್ಯೂಟ್‌ಗಳು ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಗಾಳಿಯನ್ನು ಸೀಳುವ ಮತ್ತದೇ ಹರ್ಷ. ನೆಲದಲ್ಲಿ ಇರುವವರಿಗಂತೂ ನಾವು ಈ ದೂರದಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಿಧಾನವಾಗಿ ನಾವು ನೆಲಕ್ಕಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಸಾರ್ಥಕತೆಯ ಭಾವ ಆವರಿಸಿತು.